

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Idy Hanzelovej, v právnej veci navrhovateľa: **N. A. G.**, Pakistan, *zastúpeného advokátom Mgr. M. Š.*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-590-14/PO-Ž-2008 zo dňa 10. novembra 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Saz 78/2008-31 zo dňa 15. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Saz 78/2008-31 zo dňa 15. apríla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-590-14/PO-Ž-2008 zo dňa 10. novembra 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu a súčasne podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Pakistanu

podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov).

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že u navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o neudelení azylu je vecne správne a v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu v prejednáwanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zo zákona o azyle.

Krajský súd uviedol, že odporca postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel dôvod ani pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona o azyle, pretože nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Odporca nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by navrhovateľovi v súvislosti s týmito dôvodmi hrozilo nebezpečenstvo prenasledovania v prípade jeho návratu do Pakistanu. Preto možno podľa krajského súdu predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu mu žiadne prenasledovania nehrozí, prípadne nehrozí mu, že by mal byť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľ uviedol, že sa cíti byť prenasledovaným z dôvodu zastávania určitých politických názorov, ktorý je podľa § 8 zákona o azyle a podľa čl. 1A ods. 2 Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov relevantným na udelenie azylu, keď podľa týchto sa za utečenca považuje aj osoba, ktorá sa nachádza mimo svojho štátu a má oprávnené obavy z prenasledovania pre politické názory a nemôže prijať alebo odmieta ochranu svojho štátu. Dodal, že navrhovateľ sám členom politickej strany nikdy nebol, avšak jeho otec pracoval pre politickú stranu Pakistan Muslim League – Nawaz (PML-N). Naopak navrhovateľa o spoluprácu žiadali strany Pakistan People's Party (PPP) a Pakistan Muslim League-Quaid-i-Azam (PML-Q). Následne členovia strany PPP navrhovateľa a jeho otca napadli. Tiež poukázal na skutočnosť, že spory medzi

politickými stranami v Pakistanskej republike sú známe, pričom výrazným problémom krajiny je pôsobenie hnutia Taliban, ale aj iných militantných skupín, s ktorými krajina aktuálne bojuje.

Odporcovi vyčítal, že svoje rozhodnutie oprel o správy pochádzajúce z obdobia od marca do septembra 2008, pričom rozhodnutie vydal až dňa 10.11.2008, avšak Krajský súd v Bratislave konštatoval, že správy použité odporcom možno považovať za aktuálne. Zároveň uviedol, že už od septembra 2008 je známe, že v krajine zahynulo množstvo civilistov pri pokusoch amerických ozbrojených jednotiek zničiť údajné základne militantov pri hraniciach s Afganistanom a dodal, že situácia v krajine sa neustále mení.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. V podanom odvolaní navrhovateľ podľa odporcu neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu posudzovaného rozhodnutia a má za to, že súd aj správny orgán objektívne a individuálne posúdili všetky relevantné okolnosti týkajúce sa predmetnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 06.08.2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 8 písm. a/ zákona č 480/2002 Z.z. o azyle účinného do 01.12.2008 ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného do 30.11.2008) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania

určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že u nich neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o krajine pôvodu vydaná Ministerstvom vnútra Veľkej Británie 29.04.2008, vybrané časti Súhrnných teritoriálnych informácií z 19.04.2008 uverejnených na internetovej stránke www.businessinfo.cz, vybrané časti Súhrnných teritoriálnych informácií z 11. decembra 2006 uverejnených na internetovej stránke www.mzv.cz, z informácií Migračného úradu MÚ-93-1/ODZS-2008, z informácií TA SR „Pakistan: A. Zardáriho zvolili za nového prezidenta“ vydaných 06.09.2008, z článkov internetovej stránky www.webnoviny.sk „Zardári vyhral prezidentské voľby v Pakistane“ vydaného 06.09.2008 a „Zardári zložil prezidentskú prísahu“ vydaného 09.09.2008, z informácií Encarta Reference Library 2007), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 23.09.2008 navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu bola obava o svoj život pred členmi politických strán. V Pakistane je momentálne zlá politická situácia, nedá sa tam pokojne žiť. V Pakistane sú tri hlavné politické strany, a to PPP, PML-Q, PML-N, ktorých členovia vyvíjajú násilie, ubližujú nevinným ľuďom, zabíjajú ich. Navrhovateľ vyslovil obavu, že vzhľadom na zhoršujúcu sa situáciu v krajine sa bál toho, že by mu mohli títo členovia ublížiť, a preto sa rozhodol, že najlepšie bude, ak vycestuje z Pakistanu do niektorej bezpečnej krajiny.

Na otázku, či neuvažoval, že požiada o azyl v niektorej susednej krajine navrhovateľ uviedol, že o tom neuvažoval, lebo chcel vycestovať na Slovensko, pretože vedel, že Slovensko je bezpečná krajina, a že sa tu dá dostať azyl.

Na otázku, či navrhovateľ mal v krajine pôvodu nejaké problémy s políciou, armádou, alebo inými štátnymi orgánmi uviedol, že nemal, nikdy nebol trestne stíhaný, väznený, či iným spôsobom prenasledovaný.

Na otázku, čoho sa navrhovateľ obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu odpovedal, že sa obáva toho, že by ho niekto mohol zabiť v dôsledku nepriaznivej politickej situácie v krajine. Zároveň však uviedol, že okrem už uvedeného nemal žiadny iný dôvod pre odchod z krajiny pôvodu.

Navrhovateľ bol vypočutý za prítomnosti tlmočníka, proti tlmočeniu nenamietal a tvrdil, že v plnej miere porozumel ako tlmočnikovi, tak aj otázkam a nechce nič dodať.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a §10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil,

nepochybil, a krajský súdu dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu, nakoľko sa vo všeobecnosti obával násilia zo strany hlavných politických strán, keď nechcel podporovať žiadnu z nich, avšak on a ani nikto z rodiny nemal žiadne problémy akéhokoľvek, teda ani politického charakteru.

Odporca v rozhodnutí zdôraznil, že navrhovateľ počas azylového konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti ani nepredložil žiadne dokumenty, ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jeho žiadosti, keď navrhovateľ v krajine pôvodu nevyvíjal žiadnu činnosť, pre ktorú by mu hrozila perzekúcia. Podľa jeho vyjadrenia nebolo voči nemu nikdy vedené trestné konanie, nikdy nebol zadržaný, väznený ani vypočúvaný, neprišiel do styku s armádou, políciou, súdnictvom ani inými štátnymi orgánmi. Taktiež nebol členom ani sympatizantom žiadnej politickej strany, hnutia ani organizácie. Dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu mala byť obava o život pred členmi pakistanských politických strán PML-Q, PPP a PML-N, ktorí podľa výpovede navrhovateľa vyvíjajú v Pakistane násilie, ubližujú nevinným ľuďom a zabíjajú ich. To však v prípade navrhovateľa nebolo podľa odporcu preukázané, pričom Ústava Pakistanu zaručuje slobodu prejavu a tlače, slobodu pokojného zhromažďovania a združovania, slobodu náboženského vyznania, rovnoprávnosť všetkých občanov pred zákonom a vo všeobecnosti zakazuje diskrimináciu na základe rasy, náboženstva, kasty alebo miesta narodenia. Množstvo domácich a mimovládnych skupín na ochranu ľudských práv vykonáva svoju činnosť bez obmedzenia vlády, pričom pozorovatelia v oblasti ľudských práv naznačujú, že sa počet prípadov zo strany polície značne znížil. Podľa odporcu, v prípade, že by v skutočnosti bol ohrozený život navrhovateľa v súvislosti s politickou situáciou v Pakistane, mohol požiadať o pomoc príslušné štátne orgány alebo mimovládne organizácie. Na základe uvedeného dospel k záveru, že obavu o jeho bezpečnosť v krajine pôvodu možno považovať za neopodstatnenú a neexistovali žiadne prekážky, aby tam aj naďalej

zotrval, a preto jeho odchod z Pakistanu bol motivovaný skôr ekonomickými činiteľmi.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Pakistanu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia, a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Jeho námietku, že odporca svoje rozhodnutie oprel o správy pochádzajúce z obdobia od marca do septembra 2008, pričom rozhodnutie vydal až dňa 10.11.2008, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú. Odporca totiž okrem printových zdrojov informácií o krajine pôvodu, vychádzal zo Správy o krajine pôvodu - Pakistan vydanéj Ministerstvom vnútra Veľkej Británie 29.04.2008, z informácií uverejnených na internetovom portály www.businessinfo.cz aktualizovanom 19.04.2008, a z článkov internetovej stránky www.webnoviny.sk, pričom podstatnú časť

informácií so zameraním na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu a ich vyhodnotenie v dôvodoch svojho rozhodnutia popísal.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje, pričom považuje za dôležité zdôrazniť, že odporca ani krajský súd nepochybili, keď dôvody navrhovateľa, pre ktoré sa obáva návratu do krajiny pôvodu (bližšie nešpecifikované obavy z násilia zo strany hlavných politických strán) nevyhodnotil odporca vzhľadom na nepreukázanie relevantnosti takýchto dôvodov, nielen pre udelenie azylu, ale ani dôvodov pre udelenie doplnkovej ochrany, pretože navrhovateľ skutočnú existenciu ohrozenia života členmi hlavných politických strán ničím hodnoverne nepreukázal, pričom nebolo spochybnené, že politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 6. augusta 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová